

og hvis der derfor er rimelig Udsigt til, at vi i en nær Fremtid kunne faa det hele, ja, faa frafalder jeg ganske mit Dnske om at faa det delt. Det vilde derfor glæde mig og vistnok flere, om den højtærede Minister kunde bekræfte, hvad der er blevet mig sagt underhaanden, at der er stærk Udsigt til, at vi ved Rigsdagens Sammentræden til næste Aar ville kunne faa forelagt de fuldstændige Lovforslag; thi hvis dette er Tilfældet, hvis man, saa vidt menneskelige Evner formaa det, kan give et saadant Tilfælde, vil jeg ganske vist frafalde mit Dnske om at faa noget af det særskilt frem. Kan man derimod ikke gøre det, saa tillader jeg mig at faa holdt mit Dnske om Stoffsats Deling, saaledes at man altsaa særlig tog Kriminalprocessen med de dertil nødvendige hørende Dele af Domsmagtens Ordning for sig. Jeg tror ikke, at Jæren for, at man saa vilde glemme Civilprocessen eller i alt Fald flyde den ud i en saa fjern Fremtid, som den højtærede Minister frygtede, er saa stor; thi jeg stoler paa, at de nye Principper, som da vilde være komne ind i vort Retsliv gennem Kriminalprocessen: Offentlighed, Mundtlighed og Umiddelbarhed, vilde slaa saa stærkt igennem og vise deres overordnede Jortrin saa iøjensfaldende for alle, at den offentlige Mening snart vilde vide at overvinde alle Hindringer for ogsaa at faa dem gennemførte paa Civilprocessens Omraade. For saa vidt man altsaa ikke kan vente til næste Rigsdagssamling, at se det hele særddigt, saa fastholder jeg for mit Vedkommende Dnsket om, at vi maatte kunne faa den Del, jeg nævnte, frem for sig. Men jeg erkender naturligvis at m. o. d. den højtærede Minister kunne vi ikke gøre noget, uden ham heller ikke. At tage disse Spørgsmaal frem ved privat Initiativ er en Op-gave, der i alt Fald for mig stiller sig som saa umuligt, at derom vil der vistnok ikke blive Spørgsmaal. Derfor gør det mig ganske vist ondt, at den højtærede Minister, hvis Bistand vi ikke kunne undvære i denne Sag, stillede sig saa afvisende over for denne Deling af Arbejdsstoffet. Jeg haaber da, at han paa den anden Side vil vise sig saa meget mere velvillig over for en hurtig Fremme af det hele.

At de andre Aar Spørgsmaal jeg rørte ved, var der jo Baretægtsfængslet, Spørgsmaalet om Statskassens Regres hos Forhørsdommerne. Den ærede Minister har ganske misforstaaet mig, hvis han tror, at jeg lagde nogen som helst Bægt paa, om den kalkulatoriske Sum, som nu findes paa Finanslovens § 20 II, Q. bliver forhøjet, formindsket, eller hvad man gør ved den. Nej, naar

jeg fremdrog dette, at Regnskabet udviste en Sligning, var det kun for at gøre ærede Medlemmer bekendte med, at Spørgsmaalet ogsaa havde sin finansielle Betydning ved den stadige Voksen af denne Sum, og at der derfor ogsaa finansielt set kunde være Anledning til at se, om det ikke var rigtigt at bruge den Udgang, Statskassen har til at søge Regres hos andre; men jeg tilføiede ganske vist — og det fastholder jeg — at det aldeles ikke er det finansielle, der for mig har Hovedinteressen. Den højtærede Ministers Ytringer gave mig jo ikke meget Haab om, at han vilde være synderlig virksom med Hensyn til den nærmere Overvejelse af dette Spørgsmaal. Den højtærede Minister sagde, at der ikke havde foreligget Tilfælde for ham, hvor han havde fundet Anledning til at søge saadan Regres. Jeg ved ikke ret, hvad den højtærede Minister forstaar ved, at der ikke havde foreligget saadanne Tilfælde for ham; thi jeg ved ikke, hvorledes Forretningssagen er i saa Henseende, om det er saa, at den højtærede Minister faar tilstillet alle Akter i alle Sager, hvor der kan blive Spørgsmaal om Erstatning for uforskyldt Baretægtsarrest, eller om det kun er — hvad jeg nærmest maa antage — Udskriften af de Domme, hvorved der er tilkendt nogen Erstatning for uforskyldt Baretægtsarrest. Hvis det kun er disse, og den højtærede Minister altsaa ikke har stort anden Udgang til at blive bekendt med disse Sager, i alt Fald ifølge den ordinære Forretningssag, end vi andre have gennem Ugekrift for Retsvæsen — hvor jo for Resten ingenlunde alle disse Domme optages — saa vil jeg erkende, at det maaste kan være vanskeligt for ham at faa Oje paa, at saa klarhed over, hvorvidt der i de foreliggende Tilfælde kunde være Anledning til at gøre Ansvar gældende mod vedkommende Forhørsdommer. Thi ved at se de Tilfælde, der foreligge i Ugekrift for Retsvæsen, hvor der er tilkendt uskyldig arresterede Erstatning, vil man som Regel finde, at det er saadanne Tilfælde, hvor den egentlige oprindelige Sag mod vedkommende, under hvilken han blev arresteret, er sluttet uden Tale, og hvor der altsaa heller ingen Dom findes, og det var jo dog netop under den oprindelige Sag at man skulde have Lejlighed til at blive opmærksom paa, om Forhørsdommerens Afsærd var en saadan, at den egnede sig til, at Statskassen kunde søge Regres hos ham. Det er vanskeligt af de andre Sager, hvor det jo nærmest drejer sig om den private Ret over for Statskassen, at blive klar over, hvorvidt Betingelserne ere til Stede for at søge Regres hos Forhørs-